

ΜΙΑ ΒΔΟΜΑΔΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέσα στη φαρμακωμένη ατμόσφαιρα του μίσους και του ανταγωνισμού, ατομικού και εθνικού, όπου τόσα χρόνια τώρα συνηθίσαμε να ζούμε, άνοιξε ξαφνικά ένα παράθυρο και φύσηξε μια γλυκειά μυρωμένη πνοή από κάποιον άλλον κόσμο. Ήταν κόσμο από τον οποίο μās είχε εξορίσει ή πλεονεξία ή κακία, και ο έγωισμός. Τόν κόσμο τής αγάπης και τής καλωσύνης. Το παράθυρο αυτό το άνοιξε η Βαλκανική Διάσκεψη. Ζήσαμε μια βδομάδα αγάπης με τους ανθρώπους που είχαμε συνηθίσει να τους μισούμε, γιατί μās είχαν μάθει να τους μισούμε. Από μικρά παιδιά άκούσαμε πώς είναι έχθροί μας οι γειτόνοι μας, πώς για να μεγαλώσει η πατρίδα μας πρέπει να τους σφάζουμε, γιατί άλλιώς θά μās σφάζουν αυτοί. Ήθε έπειτα ο πόλεμος με τις αγκυρότητες και τις φρίκες και τις καταστροφές του και είδαμε ανάμεσά μας τα άμετρητα θύματά του και το μίσος μας επλήθυνε όσο δεν έπαιρνε άλλω.

Κι όμως με τον καιρό καταλάβαμε την πλάνη μας. Καταλάβαμε πώς έχθρός μας δεν ήταν ούτε ο Βούλγαρος, ούτε ο Τούρκος ούτε κανένας άλλος λαός. Πώς μοναδικός μας έχθρός ήταν ένας: ο Πόλεμος. Και μαζί μας τώνωσαν κι οι άλλοι που ίσαμε τώρα μās αντίκρυζαν με το ίδιο μίσος που τους αντίκρυζαμε και μεις. Και γι αυτούς ένας ήταν ο έχθρός, ο Πόλεμος. Και μια κοινή πνοή μās έσπρωξε και μās έφερε κοντά και ζήσαμε μέσα στο δλόφωτο άτιτικό φθινόπωρο μια βδομάδα καλωσύνης και συνεργασίας με

τους χρεσινούς μας έχθρούς. Μπορεί να ξεχαστεί ποτέ ή χαρά που πλημμυροῦσε κάθε μέρα τις ψυχές μας όσο βλέπαμε να σφίγγονται όλο και περισσότερο οι δεσμοί που μās ένωσαν, όσο βλέπαμε να χάνεται λίγο λίγο από μπροστά μας το σκιάχτρο ενός μελλοντικού πολέμου, όσο στερεωνόταν μέσα μας ή πίστη πως ή νέα γενεά δε θά γνωρίσει τις φρικαλεότητες που έζησε ή δική μας;

Πώς μπορεί να ξεχαστεί ποτέ ή βαθύτατη συγκίνηση τής Δελφικής ήμέρας, όπου μέσα στον ιερό χώρο ακούστηκε ή φωνή τής ψυχής έξι λαών, ο παλμός του πόνου τους και ή συντονισμένη ανάταση όλων προς ένα μεγάλο ιδανικό, τή Βαλκανική Ένωση;

Και οι πιδ άπαισιόδοξοι και οι πιδ σκεπτικιστές είδαν και πίστεψαν πώς το πρώτο μεγάλο βήμα, τής ψυχικής έπαφής, είχε συντελεσθή. Κι άφου οι πρώτες δυσκολίες υπερονικήθηκαν, άφου βρέθηκαν λύσεις κατορθωτές για κάθε πρόβλημα, άφου υποβλήθηκαν ένα πλήθος προτάσεις για κάθε είδους έπικοινωνία, πνευματική, οικονομική και πολιτική, πώς είναι δυνατόν να μη συνεχιστεί ένα έργο που άρχισε με τόσο θαυμαστούς οίωνούς;

Ήταν τόσο μεγάλη, τόσον άξιοθαύμαστη ή σύμβολή, τής Έλληνικής έπιτροπής και γενικά τής Ελλάδας στην έπιτυχία τής Διάσκεψης ώστε δημιουργήθηκε ένα νέο είδος αντιζηλίας, μια άμιλλα εθγενικιά, που είναι ή μεγαλύτερη έγγύηση για την πραγματοποίηση του μεγάλου έργου. Την άμιλλα να προσφέρουν και οι

ἄλλοι, καθέννας μὲ τὴν σειρὰ του, κάτι παραπάνω ἀπὸ μᾶς. «Θὰ ἰδῆτε καὶ μῆς πῶς θὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τὴν ἐρχόμενη Διάσκεψη πὸν θὰ γίνει στὴν Πόλη», μᾶς ἐβεβαίωσαν οἱ Τοῦρκοι ἀντιπρόσωποι.

Μακάρι!

Γιὰ μᾶς τίς γυναῖκες, ^{**} πὸν πονέσαμε ὅσο κανένας γιὰ τίς καταστροφές τῶν πολέμων, ἢ Ἀ' Βαλκανικὴ Διάσκεψη σημειώνει μιὰ νέα ἐποχὴ. Γιατὶ ὑψώνεται ἀπὸ τώρα μπροστὰ μᾶς ἓνα νέο ἰδανικό. Ὅχι πιά τὸ σκληρὸ εἶδωλο μιᾶς πατριῆδας ἐγωϊστικῆς πὸν γυροῦει θυσίες αἱματηρές, πὸν μᾶς προστάζει νὰ σφίξομε τὴν καρδιά μας καὶ νὰ στεκόμαστε ἀδάκρυτες σὰν τίς ἀρχαῖες Σπαρτιάτισσες στέλνοντας τὰ παιδιά μας στὴ σφαγὴ, μὲ τὸ σκληρὸ «Ἦ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς» ἀλλὰ τὸ ἰδανικό μᾶς μεγάλης ἀδελφωμένης πολιτείας ὅπου ἄξιος πολίτης θὰ εἶναι, ὄχι ὁ πολεμιστὴς ἀλλὰ ὁ δουλευτῆς, ὄχι ὁ ἐπιτήδειος νὰ καταστρέφει ἀλλὰ ὁ ἱκανὸς νὰ δημιουργεῖ. Καὶ θὰ ἔχομε τὸ δικαίωμα ν' ἀφίνομε ν' ἀν-

θίζομε μέσα στὴν ψυχὴ μας ὅλα τὰ πιὸ μυροβόλα λουλούδια τῆς στοργῆς καὶ τῆς τρυφερότητας χωρὶς νὰ φοβόμαστε διὰ τὸ θάκουσεῖ μιὰ μέρα ἢ στριγγὴ φωνὴ πὸν θὰ μᾶς διατάζει νὰ τὰ ξεριζώσομε.

Γιατὶ θᾶχομε δικαίωμα νὰ εἴμαστε γυναῖκες, νὰ ζοῦμε μὲ τὴν καρδιά μας καὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας πὸν θὰ πλάνεται πέρα ὡς πέρα, ἔξω ἀπὸ τοὺς στενοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς μικρῆς μας πατριῆδας, γιὰ νὰγκαλιᾶσει τὴν καινούρια μας πατριδα, τὴν πιὸ μεγάλη, τὴ Βαλκανικὴ. Θᾶμαστε μάνες γιὰ ὅλα τὰ παιδιά, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ δικά μας, γιὰ τὴν θάγαποῦμε «ὄχι μονάχα μὲ τὰ σπλάγνα μας ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴ μας ὀλόκληρη» ὅπως τὸ ζήτησε ἡ Σέρβα ἀδερφή μας στοὺς Δελφούς.

Καὶ τότε θὰ ὑψωθεῖ ἡ γυναῖκα στὸ βᾶθρο πὸν τῆς ἔστησαν τὰ ὑπέροχα λόγια τῆς Ἀντιγόνης:

«Οὔτι συνέχθειν ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν».

Αὔ. Θ.